

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/251/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316210600
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316210600.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: B. O., nar. XX.X.XXXX, adresa XXX XX E. XX, zastúpená splnomocnenkyňou: D. D., nar. XX.X.XXXX, adresa N., A. XXX/X, o zaplatenie 9.429,45 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 35C/250/2016-69 zo dňa 3.5.2017 - v časti splatnosti uloženej povinnosti a v zamietajúcej časti, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti splatnosti uloženej povinnosti, ako aj v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.008,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.008,25 Eur od 25.9.2015 do zaplatenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 80,- Eur pod hrozbou straty výhody splátok, kedy prvá splátka je splatná do 30. dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia a každá nasledujúca vždy do 25. dňa toho ktorého kalendárneho mesiaca až do úplného zaplatenia dlhu. Druhou výrokovou vetou vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Napokon treťou výrokovou vetou vyslovil, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 66%.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1, 2 a 6, § 11 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd pritom vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými mal za preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 16.7.2014 úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 10.000,- Eur. Žalovaná sa zaviazala pôžičku splatiť v 120 mesačných splátkach vo výške 132,23 Eur spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 500,- Eur, t.j. celkovo sumu 16.367,60 Eur. Predmetnú zmluvu súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, preto následne skúmal, či obsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 16.7.2014, pričom zistil, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona), obsahuje len údaj o počte splátok 120, výšku mesačnej splátky 132,23 Eur. Mal za to, že zo zmluvy nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny a aká na splátku úroku, ktorá skutočnosť nevyplýva ani z ďalších listinných dôkazov predložených žalobcom. Podľa názoru súdu táto zákonná náležitosť nemôže byť v spotrebiteľskej zmluve naplnená len uvedením súhrnnej výšky mesačnej splátky, pretože z takého údaju nie je spotrebiteľ schopný vyvodiť aké bude navýšenie sumy, ktorú si v skutočnosti požičiava a z akých konkrétnych zložiek sa skladá celková

suma, ktorú bude napokon povinný veriteľovi vrátiť. Ide pritom o náležitosť stanovenú priamo zákonom, preto argument žalobcu, že uvedenie podrobného rozpisu splátok istiny a úrokov za celé obdobie splatnosti úveru by znamenalo neúmerne rozšírenie rozsahu zmluvy, považoval súd za irelevantný. Žalobca umiestnil podstatné informácie o zmluve o spotrebiteľskom úvere vo všeobecných podmienkach a obchodných podmienkach, t. j. v dokumentoch, ktoré majú spolu 51 strán súvisle popísaného textu, obsahujúceho aj informácie o iných produktoch žalobcu, čo ich robí neprehľadnými a z pohľadu bežného spotrebiteľa nemožno očakávať, že mal možnosť sa s nimi v potrebnom rozsahu pred podpisom zmluvy oboznámiť. Prvoradým záujmom spotrebiteľa je mať prehľadné a úplné informácie o tom, koľko bude musieť za poskytnutý úver zaplatiť. Pre absenciu uvedenej náležitosti sa preto úver v zmysle ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovanej bola ako úver poskytnutá čiastka 10.000,- Eur, pričom podľa prehľadu splátok predloženého žalobcom žalovaná uhradila na jeho splatenie ihneď po poskytnutí sumu 500,- Eur (poplatok za poskytnutie úveru, nakoľko je však úver bez poplatkov, je nutné túto sumu zohľadniť na istinu) a následne sumu 1.491,75 Eur, teda spolu 1.991,75 Eur, predstavuje dlh žalovanej sumu 8.008,25 Eur. Vzhľadom na to súd žalobe v uplatnenej časti istiny 8.008,25 Eur vyhovel. V zmysle § 369 ods. 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. priznal súd žalobcovi z nezaplatenej úverovej istiny úrok z omeškania vo výške 5%, ktorý zodpovedá výške zákonného úroku z omeškania ku dňu prvého omeškania, t.j. ku dňu nasledujúcemu po predčasnej splatnosti úveru. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

3. K poukazu žalobcu na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 9.11.2016 súd uviedol, že tento nie je možné aplikovať na daný prípad, pretože pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad *contra legem*. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký, nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor EÚ aj vo veci C 42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Naopak, výklad vnútroštátneho práva poskytujú vnútroštátne súdy. Súdny dvor EÚ v rozsudku C 42/15 rozhodol, že Smernica členenie splátok nepožaduje. Požiadavka Zákona je však od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Niet pochybností, že slovenský Zákon ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa Smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu "splátky" pridal slová "istiny, úrokov a iných poplatkov". K výkladu tohto ustanovenia Zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Vnútroštátne súdy v konštantnej judikatúre potvrdenej Najvyšším súdom SR potvrdili, že výklad Zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úverov, vychádzajúc z jazykového výkladu Zákona. Predmetným ustanoveniam Zákona, napriek rozsudku C-42/15, nie je možné priznať nepriamy účinok. Na to, aby bolo možné vykladať Zákon v súlade so Smernicou, by bolo potrebné Zákon novelizovať a zosúladiť s textom Smernice, inak by sa jednalo o výklad Zákona *contra legem* a bola by porušená zásada právnej istoty.

4. S použitím ust. § 232 ods. 3 a 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vzhľadom na žiadosť žalobkyne, povolil súd, aby uplatnenú pohľadávku žalobcu mohla zaplatiť v splátkach, keď uviedol, že pri rozhodovaní zohľadnil výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovanej ako aj v konaní prejavenu snahu o splnenie záväzku a možnosti žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, ako aj skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom stanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v prejednávanej veci, vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš zaťažujúce. Pri rozhodnutí o výške splátok, vychádzal z osobných a majetkových pomerov žalovanej, ktorá je poberateľkou v dávkach v hmotnej núdzi od 1.2.2016 až doposiaľ, v období od 12.6.2015 do 12.4.2016 bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Súd dospel k záveru, že splátky vo výške 80,-Eur mesačne sú primerané možnostiam a schopnostiam žalovanej predmetný dlh riadne

a včas uhradiť s tým, že ak žalovaná čo i len jednu splátku neuhradí riadne a včas, neuhradením tejto splátky sa stane splatný celý dlh naraz.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol s použitím ust. § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobcovi podľa pomeru jeho úspechu vo veci priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 1 CSP).

6. Proti tomuto rozsudku výslovne proti výroku, v ktorom súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalovanej povolil uhradiť dlh v splátkach, podal žalobca odvolanie s tým, že rozhodnutie v napadnutom rozsahu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, v dôsledku čoho sa domáhal, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov. K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. poukázal na bod 1.1 predmetnej zmluvy, podľa ktorého jej neoddeliteľnou súčasťou sú aj obchodné podmienky banky (ďalej tiež „VOP a OP“), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v OP a VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy nasledovne: výška anuitnej splátky 132,23 Eur, termín splatnosti 1. anuitnej splátky 11.8.2014, počet anuitných splátok 120, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne, v 10. deň kalendárneho mesiaca. Zároveň v bode 2.5.3. OP je bližšie popísané anuitné splácanie, z čoho vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Tieto informácie pritom poskytuje banka klientovi už v rámci informácií pred uzatvorením zmluvy. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká a skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku a jej výška sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku, keď každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Výška, počet a termíny splátok iných poplatkov sú uvedené už v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient povinný daný poplatok zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije a zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Každopádne poradie uspokojovania pohľadávky obsahuje bod 2.5.5 OP.

7. V ďalšom odvolateľ poukázal na rozsudok ESD z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, z ktorého zdôraznil, že čl. 10 ods. 1, 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere... v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí nevyhnutne byť vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Žalobca tiež odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 12C/149/2016-60 zo dňa 15.2.2017 a Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.2.2017 a č. k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.3.2017, v ktorých súdy dospeli k obdobným záverom. Podľa žalobcu bol spotrebiteľ v zmysle zmluvy

zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy. Žalovaná nespochybnila poskytnutie úveru, sama dobrovoľne vstúpila do zmluvného vzťahu so žalobcom, bola zrozumiteľne informovaná o svojich povinnostiach v bode 1.2. zmluvy. Žalobca upriamil pozornosť aj na informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18.4.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15, z ktorého citoval, že vo svetle tohto rozsudku nemožno podľa Smernice 2008/48 v rámci náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (istina - úrok - poplatky). Podľa NBS ani dôvodová správa k predmetnému zákonnému ustanoveniu nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48.

8. K rozhodnutiu súdu, ktorým povolil žalovanej splniť dlh v splátkach po 80,- Eur mesačne žalobca uviedol, že súd postupoval v rozpore so zákonom, pretože rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Na tomto mieste žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/322/2016-85 zo dňa 1.3.2017, z ktorého zdôraznil, že k hľadiskám, ktoré sú v tomto smere významné, patrí predovšetkým výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného a v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku, osobné pomery strán, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, skutočnosť, či by prípadné nesplnenie stanovenej povinnosti v lehote troch dní nebolo v riešenom prípade pre žalobcu príliš ťaživé; súd musí prihliadať nielen na pomery žalovaného, ale aj na záujmy žalobcu, ktorý má nepochybne právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote; právo žalobcu nemôže byť porušené len preto, že žalovaný, resp. obaja žalovaní, berú na seba záväzky až v takej výške, že zjavne nie sú schopní plniť ich. Tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/33/2017-62 zo dňa 22.2.2017, z ktorého zdôraznil, že by bolo v príkrom rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu, ktorý poskytol žalovanej úver a táto ho od začiatku neplatila pravidelne, aby sa dlh splácal v menších mesačných splátkach, ako bolo dohodnuté v zmluve. Žalobca ďalej uviedol, že vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mala žalovaná možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že mohol priebežne peňažný dlh splácať aspoň v akej takej výške, ktorá by bola primeraná jeho finančným možnostiam. Žalovaná tak neuskutočnila a počas celého konania nevykonala ani jednu úhradu. Poslednú úhradu uskutočnila dňa 22.6.2015 ešte pred predčasným zosplatením. Pri danej výške splátky žalovaná uhradí len istinu - bez prísľušenstva za viac ako 8 rokov, pričom výška splátky je nižšia ako výška anuitnej splátky podľa zmluvy (132,23 Eur). Splnenie celého dlhu tak bude trvať neúmerne dlho a žalovanému narastú úroky z omeškania, čo nie je v jeho prospech. Dôvodil, že posúdenie finančných možností žalovanej pre účely úhrady dlžnej pohľadávky malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde jednak k dôslednému zisteniu majetku žalovanej a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Pritom pre posúdenie vymožitelnosti pohľadávky a voľbu vhodného spôsobu jej vymoženia nie je rozhodujúci iba predpokladaný mesačný príjem a vyživovacia povinnosť žalovanej, ale jej celkové majetkové pomery

9. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa podala písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že s tvrdeniami žalobcu sa nestotožňuje, popiera ich, poukazuje na to, že zmluva je v rozpore so zák. č. 129/2010 Z. z. a v rozpore s § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka, teda prieči sa dobrým mravom, je tu i nedostatok vážnosti, preto je zmluva absolútne neplatná. Spotrebiteľ má pritom právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami. Ďalej poukázala na ust. § 3 ods. 5 zák. č. 372/1990 Zb. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého má spotrebiteľ tiež právo na primerané zadostučinenie. Žalovaná ako spotrebiteľ je v pozícii slabšej zmluvnej strany oproti žalobcovi ako dodávateľovi, preto má právny záujem na tom, aby sa odstránil prípadný nezákonný právny stav, či tu právo je alebo nie je, o čo súd žiada, aby ex offo preskúmal danú spotrebiteľskú zmluvu. Pokiaľ ide o ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. dôvodila, že ak v zmluve nie je rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky, má to za následok, že úver sa podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Poukázala pritom na rozhodnutia Okresného súdu v Nitre sp. zn. 12C/437/2015 zo dňa 2.11.2016 a sp. zn. 12C/385/2015 zo dňa 12.10.2016, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/313/2010 zo dňa 9.8.2011. Ďalej citovala ust. § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka. K vyjadreniu žalobcu k rozsudku Súdneho dvora z 9.11.2016 žalovaná uviedla, že nie je predmetom tohto konania, právnym názorom sudcov Súdneho dvora nie sú slovenské súdy povinné sa podriaďovať. Slovenské súdy musia rozhodovať podľa zákonov Slovenskej republiky, a to zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň rozhodnutia Súdneho dvora nie sú priamo aplikovateľné. Spomenuté

zákony neboli nikdy spochybňované Európskou úniou, takže súd nemá dôvod, aby nerozhodoval v súlade s nimi. Zákon o úveroch je v SR platný a musí sa dodržiavať. V § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. sú uvedené náležitosti, ktoré musí zmluva obsahovať, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak sa spomenuté údaje nachádzajú v splátkovom kalendári, tento musí byť obojstranne podpísaný. Súd v mnohých rozsudkoch už rozhodli, že mesačná splátka musí byť rozlíšená na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v zmluve musí byť uvedený termín konečnej splatnosti úveru, a to deň, mesiac a rok. Zák. č. 129/2010 Z. z. platí v SR aj pre žalobcu. Smernica 2008/48/ES nemá spravidla horizontálny účinok, je plne implementovaná do nášho právneho poriadku, horizontálny účinok je vylúčený. Podľa rozsudku Súdneho dvora čl. 10 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008 v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Poukázala tiež na rozsudok Súdneho dvora (ES) vo veci C-168/05 zo dňa 26.10.2006, v zmysle ktorého má súd v spotrebiteľských veciach posudzovať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom a dodávateľom. Uviedla, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/270/2016, smernica č. 2008/48/ES upravuje minimum ochrany spotrebiteľa, nič však členskému štátu nebráni zabezpečiť spotrebiteľovi vyšší štandard ochrany pred neprijateľnými podmienkami. Úpravou v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. sa zákonodarca nedostal do rozporu s čl. 22 ods. 1 smernice č. 2008/48/ES.

10. K rozhodnutiu súdu o povolení splácať dlh v splátkach žalovaná uviedla, že poslednú úhradu uskutočnila 22.6.2015, následne jej bola doručená 15.7.2015 už druhá upomienka o nezaplatení splátky, pričom prvá upomienka jej ani doručená nebola. Keďže sa žalovaná dostala do finančných problémov, splátku neuhradila, následne jej bolo dňa 14.9.2015 doručené už zosplatnenie úveru, čo nie je ani tri mesiace po úhrade poslednej splátky, žalobca teda postupoval v rozpore so zákonom. O možnosti splácať už zosplatnený úver v splátkach žalovaná nevedela, nakoľko ju banka na túto možnosť neupozornila. Žalovaná je ochotná svoj dlh splácať v splátkach ako určil súd. V prípade určenia splatiť dlh v celej výške do troch dní, toto žalovaná nie je schopná, nakoľko je dlhodobo nezamestnaná. Vymoženie zo strany žalobcu by bolo príliš ťaživé, čo nie je v jeho prospech. Na záver uviedla, že pre nedostatky v právnom poriadku SR, na ktoré sa súde odvolávajú a na vymožitelnosť práva, nie je povinná strieť procesné chyby súdov a súdnych exekútorov, preto zdôrazňuje, že má právo na spravodlivé prejednanie veci na príslušnom súde SR a na spravodlivé rozhodnutie vo veci. K svojmu odvolaniu pripojila vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 20.2.2017 adresované žalovanej.

11. K vyjadreniu žalovanej k podanému odvolaniu, podal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že vážnosť vôle ani iná zákonná náležitosť právneho úkonu - úverovej zmluvy, z ktorej plnenie je predmetom tohto sporu, neboli žalovanou žiadnym relevantným spôsobom spochybnené. Keďže žalovaná neuviedla žiadne konkrétne argumenty, ktoré by uvedené spochybňovali, žalobca dodáva, že predmetný právny úkon bol v súlade so zákonom a v ničom sa neprieči dobrým mravom. K náležitostiam úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. žalobca doplnil, že zo znenia návrhu novely zákona o spotrebiteľských úveroch z októbra 2015 vyplýva, že za právneho stavu ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (a ani za súčasného právneho stavu), zákon o spotrebiteľských úveroch od veriteľa nevyžadoval zahrnúť všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 do samotného textu zmluvy a z dotknutého písm. k) (resp. súčasného písm. l)) taktiež nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov. Túto funkciu plní amortizačná tabuľka, o ktorú môže spotrebiteľ veriteľa kedykoľvek požiadať a tento je povinný ju spotrebiteľovi bezplatne poskytnúť. K rozsudku ESD v prejudiciálnom konaní k smernici 2008/48/ES sa žalobca vyjadril v odvolaní, rovnako k vyjadreniu odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS. Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia ku konaniu k Smernici 2008/48/ES listom z 11.5.2015 značka 00260/Os/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Poukázal tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 12Co/149/2016-60 zo dňa

15.2.2017 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.2.2017 a č. k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.3.2017, ako aj uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/87/2016-75 zo dňa 2.5.2017. Mal za to, že ani zákon vo svojom znení ani žiadny jeho gramatický či teleologický pro - spotrebiteľský výklad, nevyžadujú, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala rozpis jednotlivých zložiek dlhu osobitne čo vyplýva z aktuálneho doslovného znenia samotného zákona, z navrhovaného znenia predmetného zákona, ktoré takúto požiadavku postulovalo avšak nebolo legislatívne prijaté, z výkladu poskytnutého Európskym súdnym dvorom k príslušnej Smernici ES, z výkladu poskytnutého ďalšími slovenskými relevantnými vnútroštátnymi inštitúciami určenými na ochranu spotrebiteľa zriadených v rámci NBS ako aj samotnej vlády SR ako navrhovateľa znenia predmetného zákona, najmä z najaktuálnejšej rozhodovacej praxe odvolacích súdov vychádzajúcej z uvedeného rozhodnutia ESD. Uvedené zákonné ustanovenie teda z hľadiska svojho výkladu nepožaduje uvedenie rozpisu jednotlivých zložiek dlhu v rámci splátky úveru a ani takýto rozklad požadovať pod hrozbou sankcií nemôže - k uvedenému sa neustále rozširuje aj judikatúra tak, ako to vyplýva z uvedených rozhodnutí odvolacích súdov. Čo sa týka žalovanou pripojeného stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR, ide o stanovisko z obdobia pred vydaním rozhodnutia ESD. Aj keby MS SR zotrvalo na tomto stanovisku, bolo by v rozpore s oficiálnym stanoviskom, ktoré poskytla Slovenská republika k vyššie uvedenému prejudiciálnemu konaniu a ktoré jednoznačne potvrdzuje stanovisko žalobcu v tomto spore, že zákon rozčlenenie splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu nevyžaduje a preto nie je v rozpore s prísl. smernicou ES. Výklad zákona, ktorý by takúto požiadavku zavádzal by bol contra legem jednak na vnútroštátnej a jednak na únijnej úrovni.

12. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu viac nevyjadřila.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach v spojení so závislým výrokom o náhrade trov konania je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

14. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti prvej výrokovej vety s výnimkou splatnosti uloženej povinnosti, nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal tak prieskumu odvolacieho súdu. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bola tá časť rozsudku, ktorou súd povolil žalovanej splniť uloženú povinnosť v splátkach po 80,- Eur pod hrozbou straty výhody splátok a druhá výroková veta, ktorou súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, keď na základe aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 16.7.2014 ustálil, že v dôsledku toho, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k), teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo viedlo k zamietnutiu časti žaloby odvolaním napadnutou druhou výrokovou vetou; čiastočné zamietnutie žaloby potom malo za následok priznanie náhrady trov konania žalobcovi treťou výrokovou vetou iba v rozsahu pomeru jeho úspechu 66%.

15. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

16. Základnou spornou otázkou bolo, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t. j. k 16.7.2014 - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

17. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

18. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

19. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

20. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať v zmysle písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

21. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

22. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „ je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy

k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

23. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

24. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

25. Cit. Rozsudok ESD konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice.

26. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-212/04 v ods. 110 a 111 uviedol: „...povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva... Zásada konformného výkladu však predsa len vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou...“ Súd členského štátu je teda povinný eurokonformnému výkladu pokiaľ je to len možné. Túto skutočnosť zohľadnil aj NS SR v nasledujúcom rozhodnutí.

27. V rozsudku sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny

splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

28. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie NS SR uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

29. Zákom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v cit. rozsudku SD EU. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

30. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, záver súdu prvoinštančného súdu o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údajá za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona potom nie je opodstatnený a dôvodný. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v otázke splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z.), odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

31. V dôsledku prijatia vyššie uvedených nesprávnych právnych záverov sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných úrokov a prípadných poplatkov zo spotrebiteľskej zmluvy z iných relevantných hľadísk a neposkytol tak žalovanému spotrebiteľovi ex offo súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

32. Odvolateľ preskúmaný rozsudok napadol tiež v časti umožnenia žalovanému dlh zaplatiť v určených splátkach. Rozhodnutie umožniť žalovanej uhradiť žalobcovi priznanú pohľadávku v splátkach po 80,- Eur mesačne, súd prvej inštancie odôvodnil s odkazom na § 232 ods. 3 a 4 CSP v odseku

36. preskúmaného rozsudku, ktorého obsah je uvedený vyššie. Prvoinštančný súd pritom vychádzal z pomerov žalovanej s tým, že je poberateľkou dávok v hmotnej núdzi od 1.2.2016 až doposiaľ a v období od 12.6.2015 do 12.4.2016 bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Súd na základe toho dospel k záveru, že splátky vo výške 80,- Eur mesačne sú primerané. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že súd pri posudzovaní pomerov žalovanej vychádzal výlučne z dvoch listinných dokladov predložených splnomocnenou zástupkyňou žalovanej na pojednávaní dňa 8.3.2017 (potvrdenia zo dňa 6.3.2017 o poberaní dávok v hmotnej núdzi a potvrdenia zo dňa 15.4.2016 o evidencii na úrade práce), samotná žalovaná na svoje osobné a majetkové pomery žiadne vlastné tvrdenia neuviedla, nenavrhol ani nepredložila žiadne ďalšie dôkazy preukazujúce jej celkovú príjmovú, osobnú a majetkovú situáciu a súd ju na predloženie takýchto dôkazov ani nevyzval.

33. V zmysle § 232 ods. 2 a 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak (ods. 2). Lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu (ods. 3). Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa plnenia a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia (ods. 4).

34. Vyššie citované procesné ustanovenia umožňujú súdu, aby v určitých odôvodnených prípadoch určil dlhšiu paričnú lehotu ako je 3 dni, pričom pri širšom výklade citovaných ustanovení v ich vzájomnom kontexte je nutné dospieť k záveru, že súd môže umožniť uhradenie dlhu aj v splátkach, ktorých rozsah a podmienky zročnosti musí v rozhodnutí určiť. Pri určení, že peňažné plnenie sa môže realizovať v splátkach, resp. pri určení dlhšej lehoty na splnenie povinnosti, je nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu. Súd pritom musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenu snahu o plnenie, dobu, po ktorú by došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa, pričom závery súdu o určení dlhšej ako zákonnej paričnej lehoty musia byť vždy náležite odôvodnené.

35. V danom prípade ale súd prvej inštancie vychádzal iba z čiastkových dôkazov predložených žalovanou, ktoré nepreukazujú jej celkovú situáciu. V tejto veci, keďže ide o spotrebiteľský spor, pritom v zmysle § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci; súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Pokiaľ je predmetom konania plnenie pôvodne dojednané v splátkach, v záujme zachovania spravodlivosti je tiež nevyhnutné prihliadnuť tiež na výšku pôvodne stranami dojednaných splátok, pričom výška splátok dlhu umožnená súdom by zásadne nemala byť nižšia, výhoda poskytnutá žalovanej strane v podobe umožnenia uhradiť dlh v splátkach, nesmie byť neprimeraná nevýhodnosti postavenia žalobcu, nesmie porušovať rovnosť účastníkov občiansko-právnych vzťahov v zmysle § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak súd rozhodne o povolení splátok uloženej povinnosti bez náležitého zistenia rozhodných pomerov na strane žalobcu a žalovaného, rozhodnutie je nepresvedčivé a nesie prvky arbitrárnosti.

36. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

37. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

38. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

39. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu

Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

40. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

41. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

42. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

43. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

44. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením časti rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie v relevantných záveroch vo vzťahu k splatnosti riadne a dostatočne neodôvodnil ani nepodložil dôkazmi, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v konaní pred odvolacím súdom. Navyiac určenie splátok závisí od ustálenia celkovej povinnosti žalovaného, ktorú bude možné určiť až v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie o časti veci, v ktorej je vec zrušená a vrátená na ďalšie rozhodnutie. V dôsledku toho odvolací súd považoval za nevyhnutné zrušiť rozsudok i v napadnutej časti výroku I. v splatnosti (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP).

45. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované (v danom prípade aj nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom a zároveň rozsudok zrušil aj v napadnutom rozsahu splatnosti dlhu, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, keďže nedostatočným odôvodnením tejto napadnutej časti súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, a zároveň zrušil i závislý výrok o náhrade trov konania (§ 379 písm. a) CSP) a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

46. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v právoplatne neskončenej vrátenej časti, bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky a poplatky, ako aj opätovne komplexne vyhodnotiť požiadavku žalovanej

na umožnenie jej uhradiť uloženú povinnosť v splátkach v zmysle § 232 ods. 2 a 4 CSP, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávnych ustanovení a následne v právoplatne neskončenej časti znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie, a to i v časti prípadne žalovanej priznanej výhody splátok, je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí pritom prvoinštančný súd rozhodne zároveň aj o náhrade trov konania, včítane tohto odvolacieho (§ 396 ods. 1 CSP).

47. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).